

L'estimació, l'enamorament i la política

La nostra comarca i el nostre país estan plens de misteris; diferents tipus de relacions, diferents fórmules d'enamorament i també diferents formes de fer política.

Aquest estiu vaig llegir un llibre d'aquells que només es poden llegir a l'estiu, amb el títol de *El amor sólo dura tres años*, per cert no gaire bo, però et serveix per reflexionar, no només sobre el comportament humà, per dir-ho d'alguna manera, sinó també sobre el comportament d'aquells que sota el títol de polítics ens prenen el pèl cada dia. I vaig pensar que tenia força similitud amb la política.

Avui en dia pots anar a qualsevol sala de festes i no sortir-ne sol, i això també passa amb la política. Els nostres polítics, no tots, se'ns venen per un petó o una abraçada, ja sia del seu partit homònim a Espanya o per un acord per repartir les garrofes, quina pena, però per ser ministre/conseller tot si val. I el nostre país?

I no cal dir que hi ha partits com per exemple ERC, que ja no els cal ni demostrar que es venen per un petó o per una abraçada, ells directament

van al fet consumat: jo mano, jo cobro. Que dura tres anys..... i què?, mentre no hauré de treballar ni moure el cul. Que no proposem el concert econòmic..... i què?

Que ara ja no parlem d'independència..... i què?, que el meu enamorament només dura tres anys i després ja veurem... i què?, però tindrem a mitja família col·locada amb un bon sou i d'aquí a tres anys ja veurem.

Estarem enamorats o no? Tot depèn. Aquest fets em recorden sovint els d'una núvia que tenia, que se les donava de lloca, però a l'hora de la veritat es volia casar i quan li vaig dir que no calia, ja no la vaig veure més. I mira que deia que m'estimava eh!

Per cert, ara diu que vol ser amiga meva! Doncs amb la política d'algun partit passa el mateix, però en lloc de petons i abraçades, tot es mesura per quantitat, diners, poder i I el nostre país?

Per cert, per un petó i una abraçada de veritat també em venc jo.

EL REC D'EN PUIG

LA ULTIMA CARTA

D'ara endavant no pequis més

Benvolgut senyor Pere Collell, Déu vol que tots els homes i dones se salvin, arribin al coneixement de la veritat i participin de la seva glòria en el Cel. És a dir, totes les persones estan cridades a ser santes. Sí, santes han de ser tant les persones amb tendència homosexual com heterosexual. Crist ha mort a la creu i resuscitat per a la salvació de tots. Però això no vol dir que tothom se salvi. Precisament, si tothom se salvés, no faria falta que Jesús hagués vingut a la Terra. Segons la fe i la nostra conducta, serem jutjats per Ell.

Però en l'article que vostè diu criticar no parlo de pecat, ni d'adulteri, ni declaro una condemna, ni parlo de la molta o poca misericòrdia de Jesús en perdonar, ni de la inseminació artificial. Pot ser que la seva lectura li ha fet pensar en moltes coses que no es diuen a l'article. Aspectes que, si vol, podem debatre, però no és correcte atribuir consideracions que no han estat fetes.

La desqualificació personal que fa per ser mossèn em sembla injusta, i pensar que l'ensenyament de l'Església en temes de sexualitat, com en qualsevol altre, està feta per mossens sense experiència és un greu error. L'ensenyament de l'Església té un fonament bíblic, una experiència de XX segles i molts experts, casats o no, que són consultats. Precisament s'evita que una experiència particular sigui fàcilment generalitzada.

Lamento que la breu descripció de les relacions anals li hagi afectat tant. Però em sembla que no és grollera la referència, sinó l'acte que es descriu. En tot cas, si fos grollera la descripció, seria perquè és groller l'acte en si mateix.

Jesús, quan li porten la dona adúltera, dirà "qui no tingui pecat, que tiri la primera pedra". Després, quan queden sols, li dirà "Jo tampoc no et condemno". Però acaba aquí el diàleg? No, Jesús també li diu "Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més". Jesús acull amb molt d'amor els pecadors penedits, sigui quin sigui el pecat que hagin comès. Però no vol el pecat. És més, amenaça i és molt dur amb els pecadors que s'entesten en el seu mal comportament.

Finalment, vostè es mostra orgullós de tenir tres néts que tenen dues mares. Jo em pregunto, sincerament, si és millor no tenir pare i tenir dues mares.

◆ XAVIER SOBREVÍA

PERFIL DE LA CIUDAD

Granollers ¿Al máximo de su población sostenible?

SEMPRONIÀ

Dijimos hace unas pocas semanas que, desde este espacio semanal, comentaríamos algunos temas tratados por los autores del Plan de Ordenación Urbanística Municipal (POUM), todos ellos peritos en la materia. Y en ello estamos:

Nos dicen que "las previsiones de crecimiento para Granollers son moderadamente decrecientes, respecto a períodos recientes. De alguna forma estas previsiones se relacionan con las dificultades de expansión, "en tanto que el término municipal es pequeño, y más bien poco es el suelo no urbanizable que puede cambiar de calificación, si se pretende un desenvolvimiento sostenible"...

Se nos indica también que "puede paliar esa escasez de suelo, la disponibilidad de techo que aún resulta importante, especialmente en las áreas centrales..."

Los síntomas de que algo falla en las previsiones de crecimiento de nuestra ciudad que se auguran moderadas e, incluso, decrecientes, son consecuencia de ese gravísimo problema: el término municipal se nos hace incapaz de acoger en su seno los crecimientos de la po-

blación, incluso el vegetativo. Sólo nos dan un pequeño soplo de vida mediante la ocupación de la altura -el techo-, cuya disponibilidad resulta, aún, importante, especialmente en las áreas centrales.

Estamos, pues, ante tales afirmaciones técnicas, en las postrimerías de una situación gravísima, que atenta contra la propia salud -aún, pervivencia-, de nuestra ciudad. De algo que pide, con urgencia, se llegue a una solución que la evite. Naturalmente, no estamos hablando de algo inmediato; pero sí de graves problemas con los que se enfrentarán nuestros nietos y biznietos. Salvo que los que hoy tienen en sus manos los destinos inmediatos de Granollers, inicien sin dudas ni dilaciones, la importante labor de encontrar caminos -hoy inéditos-, que permitan que Granollers pueda seguir siendo una ciudad acogedora y capaz de dar hogar, trabajo y bienestar a las próximas y consecutivas promociones de granollerenses.

Prometemos intercalar, semanalmente, otros comentarios derivados de los importantes estudios que suponen el POUM de Granollers... Y, por ahora, dejaremos de hablar del culebrón que nos ofrece el Estatut; no por falta de tema sino de espacio.

Dicho "culebrón" no ha llegado a su fin... ¿Comedia?... ¿Drama?...